

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 6 maja 2022 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi:

1. zasądził od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz A. P. kwotę 2.594,18 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

a) od kwoty 2.102,18 zł od dnia 22 lutego 2017 roku do dnia zapłaty;

b) od kwoty 492 zł od dnia 16 listopada 2017 roku do dnia zapłaty;

2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;

3. nie obciążył A. P. obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego;

4. nie obciążył A. P. nieuiszczonymi kosztami sądowymi;

5. nakazał zwrócić ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 107,44 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, zaksięgowanej pod pozycją 500062894000;

6. nakazał pobrać od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 565,68 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżyła, w części oddalającej powództwo, powódka.

W wywiezionej apelacji zarzuciła Sądowi Rejonowemu:

1) naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie tj. art. 363 § 2 k.c. poprzez ustalenie wysokości należnego powódce odszkodowania w części obejmującej szkodę w substancji trwałej lokalu mieszkalnego według cen z I kwartału 2017 roku, a nie z daty zamknięcia rozprawy tj. I kwartału 2022 roku bez zaistnienia szczególnych okoliczności do przyjęcia za podstawę cen z innej chwili;

2) naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 316 § 1 k.p.c., które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a polegające na uznaniu pełnej mocy dowodowej opinii biegłego do spraw budownictwa w sytuacji, gdy opinię wydano w oparciu o ceny z I kwartału 2017 roku, bez wyraźnego zlecenia Sądu, co doprowadziło do poczynienia przez Sąd ustaleń faktycznych w odniesieniu do kosztu przywrócenia lokalu powódki do stanu sprzed szkody sprzecznie ze stanem rzeczy istniejącym w chwili zamknięcia rozprawy.

Przy tak sformułowanych zarzutach skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki dodatkowej kwoty 4.581,04 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 22 lutego 2017 roku do dnia zapłaty albo uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Przed przystąpieniem do merytorycznej oceny sprawy należy poczynić następującą uwagę o charakterze formalnym.

Zgodnie z obowiązującym od dnia 2 lipca 2021 r. art. 15zsz⁽¹⁾ ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 28 maja 2021 r. o zmianie ustawy – kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2021 r. poz. 1090), w okresie obowiązywania

stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu (...)19 oraz w ciągu roku od odwołania ostatniego z nich, w sprawach rozpoznawanych według przepisów kodeksu postępowania cywilnego w pierwszej i drugiej instancji sąd rozpoznaje sprawy w składzie jednego sędziego. Zasada ta, zgodnie z art. 6 powołanej ustawy z dnia 28 maja 2021 r. znajduje zastosowanie do wszystkich spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem jej wejścia w życie. Taki stan prawny, zważywszy na datę wydania niniejszego orzeczenia, uzasadniał rozpoznanie przedmiotowej sprawy w składzie jednego sędziego.

Wobec faktu zaś, że ani w apelacji ani w odpowiedzi na apelację strony nie złożyły wniosku o przeprowadzenie rozprawy, Sąd Okręgowy uznając, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, rozpoznął apelację na posiedzeniu niejawnym (art. 374 k.p.c.).

Apelacja jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Rację należy przyznać skarżącemu w tym zakresie, w jakim wskazuje, że w art. 363 § 2 k.c. ustawodawca przyjął, że zasadniczo wysokość odszkodowania pieniężnego jest ustalana według cen obowiązujących w chwili (w dniu) ustalania odszkodowania (w tym, w przypadku gdy poszkodowany wytoczy powództwo – według cen z chwili orzekania o odszkodowaniu – zob. w tym zakresie m.in. wyr. SA w Łodzi z 15.11.2017 r., I ACa 1417/15, L.; czy też wyr. SA w Warszawie z 26.10.2017 r., V ACa 145/17, L.; zob. również wyr. SN z 10.7.2019 r., V CSK 120/18, L.).

Rzecz jednak w tym, że zgodnie z art. 6 k.c. to powódkę obciążał obowiązek udowodnienia wysokości doznanej szkody według cen z chwili orzekania o odszkodowaniu.

Tymczasem w realiach przedmiotowej sprawy powódka obowiązkowi temu nie sprostała. Od momentu złożenia pozwu powódka była w toku postępowania reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika.

Dowód z opinii biegłego został w niniejszej sprawie dopuszczony na wniosek strony pozwanej do którego strona powodowa się przyłączyła. Pełnomocnik powódki w żadnym momencie postępowania nie wniósł o aktualizację opinii według cen z daty orzekania, nie złożył również wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na tę okoliczność, nie złożył wreszcie zastrzeżenia w trybie art. 162 § 1 k.p.c. na ewentualne uchybienia Sądu Rejonowego w zakresie formułowania tez dla biegłych, wobec czego utracił prawo powoływania się na tego rodzaju uchybienia w postępowaniu apelacyjnym.

Reasumując powódka nie zaferowała dowodu pozwalającego ustalić wysokość doznanej przez nią szkody według cen z daty orzekania przez Sąd Rejonowy.

Sąd Rejonowy nie był zaś do czynienia w tym zakresie ustaleń z urzędu, szczególnie w sytuacji, gdy powódka była w toku postępowania reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika. Nie jest bowiem rzeczą sądu dodatkowe precyzowanie wniosków za stronę, zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Postępowanie cywilne rządzi się zasadą kontrydiktoryjności. W postępowaniu tym obowiązek przedstawienia faktów spoczywa na stronach zgodnie z art. 3 k.p.c., a ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 5-6, poz. 76, z 23 lipca 2003 r., II CK 320/01, LEX 1129330).

Tym samym apelacja nie znajduje uzasadnionych podstaw.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy oddalił wywiedzioną w sprawie apelację a to na podstawie art. 385 k.p.c..

Działając na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd Okręgowy nie obciążył powódki obowiązkiem zwrotu pozwanemu kosztów postępowania apelacyjnego. Biorąc pod uwagę trudną sytuację majątkową i zdrowotną powódki, wynikającą ze złożonego oświadczenia o stanie majątkowym i rodzinnym, a nadto fakt, że obciążenie powódki tymi kosztami

doprowadziłoby do pochłonięcia znacznej części zasądzonego na jej rzecz odszkodowania, obciążenie takie naruszałoby zasady sprawiedliwości.

W przedmiocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu apelacyjnym w wysokości 553,50 złotych (brutto z podatkiem VAT) orzeczono na podstawie § 2 w związku z § 8 pkt 3 i § 16 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 18 ze zm.).